

Warszawa, dnia 16 września 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 189/21

7.

8. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

10. Przewodniczący: SSR del. Małgorzata Nowak - Januchta

11.

12. protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

13. po rozpoznaniu dnia 16 września 2021 r.

14. sprawy P. M., syna G. i E., ur. (...) w W.

15. obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

16. na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

17. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

18. z dnia 19 kwietnia 2019 r. sygn. akt VIII W 800/18

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie wobec P. M. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. umarza;

2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 189/21

UZASADNIENIE

P. M. został obwiniony o to, że:

w dniu 1 grudnia 2017 r. ok godz. 13:20 w W. na drodze publicznej ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 2 i 4 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki P. nr rej. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki V. nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim powodując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128)

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

1. obwinionego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 603, 85 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz dowolną ocenę zgromadzonych dowód i wniósł w sposób dorozumiany o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie była zasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew podniesionym w apelacji zarzutom kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych, które zostały poczynione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Kompleksowa ocena materiału dowodowego, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów prowadzi do prawidłowego wniosku w przedmiocie winy obwinionego w zakresie czynu przypisanego mu w wyroku. Niewątpliwie analiza ta jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. (mającym zastosowanie w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 k.p.w.). Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, pozbawione błędów, nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. (mającym zastosowanie w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 k.p.w.) i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, ze wskazaniem dowodów, które Sąd Rejonowy przyjął za podstawę swych ustaleń. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt III KK 20/16).

Na podstawie zgromadzonych dowodów, w szczególności zeznań M. G. oraz dokumentacji fotograficznej wraz z mapami, akt szkodowych i opinii biegłego jak najbardziej prawidłowym jest ustalenie sprawstwa obwinionego w zakresie czynu przypisanego mu w wyroku. Sąd Rejonowy wskazał w sposób szczegółowy z jakich powodów uznał zeznania świadka za wiarygodne i dlaczego nie uznał wersji przedstawionej przez obwinionego, który w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że kiedy wykonywał manewr zmiany pasa ruchu pojazd znajdujący się przed nim gwałtownie zatrzymał się, co uczynił także obwiniony, natomiast zdaniem obwinionego nie zatrzymał się kierujący pojazdem marki V.. Jednocześnie obwiniony wskazał, że nie zakończył manewru zmiany pasa ruchu, gdyż jadący przed nim pojazd zatrzymał się, co mógł przewidzieć, bo był korek. Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia obwinionego mimo, że formalnie nie przyznał się do winy w istocie wskazują na jego zawinienie. Zaistniała sytuacja na drodze wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny, że obwiniony naruszył zasadę wskazaną w art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym”, zgodnie z którym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas ruchu z prawej strony. Zasadnie Sąd Rejonowy ocenił zeznania M. G. jako konsekwentne, szczegółowe, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie. W świetle powyższego, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż zbędnym jest przeprowadzanie opinii uzupełniającej, o którą wnioskował obwiniony, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy był kompletny, a jego uzupełnienie w istocie prowadziło do zbędnego przedłużenia postępowania, z czym Sąd Okręgowy w zupełności się zgadza.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadków i pozostałego materiału dowodowego nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. i Sąd odwoławczy nie doparzył się w niej żadnych znamion dowolności. Podkreślić należy, że zarzuty sformułowane w apelacji oparte są znacznej mierze na przypuszczeniach i w istocie stanowią polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym.

Reasumując - kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd I instancji, są prawdziwe i odpowiadające tym dowodom. Sąd ten

nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Z tych też przyczyn wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego nie mógł zostać uwzględniony.

W sprawie zachodziła jednak konieczność wydania przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym, gdyż niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów podniesionych w apelacji stwierdzić należy, że w chwili orzekania przez Sąd Odwoławczy zaistniała negatywna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., a mianowicie nastąpiło przedawnienie orzekania i Sąd Odwoławczy zobowiązany jest uwzględnić tę okoliczność z urzędu. Bezspornym bowiem jest fakt, iż zdarzenie, które zostało przypisane obwinionemu zostało popełnione w dniu 1 grudnia 2017 r. Art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. stanowi, że sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi m.in. okoliczność wyłączająca postępowanie, określona w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., czyli w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia.

Brzmienie art. 45 § 1 k.w. stanowi, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Należy wziąć także pod uwagę fakt, iż od dnia 14 marca 2020 r. do dnia 20 marca 2020 r. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej obowiązywał stan zagrożenia epidemicznego wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 433). Natomiast od dnia 20 marca 2020 r., po uprzednim uchyleniu wspomnianego rozporządzenia, na terenie Rzeczypospolitej Polskiej obowiązywał stan epidemii wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 491). Na mocy art. 15 zzz ust. 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm., dalej: u.COVID-19) bieg terminów przedawnienia karalności w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia został zawieszony. Przepis art. 15 zzz ust. 6 ustawy o COVID -19 dotyczący zawieszenia biegu przedawnienia karalności m.in. w sprawach o wykroczenia został uchylony na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875) z dniem 16 maja 2020 r. Wobec powyższego na mocy art. 15 zzz ust. 6 ustawy o COVID-19, w okresie od 31 marca 2020 r. do 15 maja 2020 r., tj. w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID, bieg terminów przedawnienia karalności w sprawach o wykroczenia został zawieszony i okres ten należy doliczyć do okresu przedawnienia wskazanego w art. 45 § 1 k.w.

Zatem zgodnie z powyższym przedawnienie karalności wykroczenia przypisanego obwinionemu P. M. nastąpiło z dniem 16 stycznia 2021 roku. Zaistnienie tej okoliczności, zgodnie z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania przeciwko P. M. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p. w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.